

M. G. Leonard

VABALŲ
BERNIUKAS

baltos lankos

M. G. Leonard

VABALŲ BERNIUKAS

Pirma knyga

Iš anglų kalbos vertė Ina Rosenaitė

baltos lankos

Versta iš:
M.G. Leonard, *Beetle Boy*, Chicken House, UK, 2016

Redaktorė
Diana Bučiūtė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Viršelį adaptavo
Zigmantas Butautis

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: perduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

ISBN 978-9955-23-986-4

Copyright © M. G. Leonard, 2016
Published by arrangement with Rights People, London
© Júlia Sardà, iliustracijos
© Helen Crawford-White, viršelis
© Ina Rosenaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

Trečias skyrius

Akialupys

Darkus visą likusią popietę praleido su Virdžinija ir Bertoltu. Pusę ketvirtos nuskambėjo skambutis ir visi išsivaikščiojo kas sau, o Darkus vienas sugrįžo į dėdės Makso namus.

Nelsono gatvėje pastatai daugiausia gyvenamieji. Abiejose gatvės pusėse stovi aukšti, nuo išmetamųjų dujų pajuodę namai. Šia gatve važiuoja daug Londono autobusų, veža žmonės į miesto centrą. Tos aštuonios parduotuvės per patį jos vidurį – keturios vienoje pusėje, keturios kitoje.

Į dėdės Makso butą įeini pro vyšninės spalvos duris sveiko maisto parduotuvės kairėje. Už tų durų – laiptai, kuriais užlipi iki buto durų, esančių toje pačioje aikštelėje kaip ir išėjimas į užpakalinį kiemą, priklausantį dėdei Maksui ir tai parduotuvei.

Stovėdamas prie durų, Maksas truktelėjo batų raištelį ant kaklo ir pačiupinėjo raktus, kuriuos dėdė Maksas davė jam prieš dešimt dienų, kai jis čia atsikraustė. Dėdė Maksas iš darbo grįžta tik šeštą, o jo namai visai nepritaikyti vaikams, net televizoriaus neturi. Svetainė užversta knygomis, tarpusavy nesiderinančiais baldais ir keistais objektais, dėdės parsivežtais iš kelionių. Kai dėdės nėra, Darkui tuose namuose nejauku, ir kaip tik tomis akimirkomis jis labiausiai ilgisi tėčio.

Jis įkišo raktus atgal po marškiniais. Užuož žengęs vidun, perėjo gatvę ir atsisėdo ant šaligatvio krašto, kiek toliau nuo autobusų stotelės ir šiukšliadėžės.

Jis pažvelgė į užkaltą parduotuvę greta „Motinos Žemės“. Virš lentomis užkaltų langų pavojingai kabėjo pusė sulūžusios iškabos su užrašu „Emporiumas“. Darkus pagalvojo, kad apsilupusios pilkos durys tarp parduotuvių yra tokios pačios kaip dėdės Makso ir veda į apleistai atrodantį butą viršuje. Dėdė Maksas perspėjo laikytis toliau nuo jame gyvenančių vyrų. Šitą namą paveldėję pusbroliai, sakė jis, ir abu turi planų apačioje atidaryti skirtingas parduotuves, bet kadangi nė vienas nepasiduoda, „Emporiumas“ uždarytas jau penkerius metus.

Darkus nusprendė pasėdėti skalbykloje priešais „Motiną Žemę“, paskaitinėti komiksus apie Žmogų-vorą ir palaukti, kol sugriš dėdė Maksas. Jam patiko skalbykloje. Žmonės nuolat užėina ir išėina, o džiovyklės skleidžia malonią šilumą.

Jam jau stojantis, pro pilkas duris išlėkė per dideliais drabužiais apsivilkęs liesas žmogelis išsprogusiomis akimis giliose akiduobėse. Jis plačiai išsiviepęs šaižiai žviagė, rodydamas kreivus ir išsikleipusius geltonus dantis.

Iš „Emporiumo“ pasigirdo garsūs trenksmai, ir pro tas pačias duris riaumodamas išgriuvo prakaituotas milžinas. Darkus net atsitraukė, nes tuodu susidūrė ir puolė vienas kitą tampyti.

– Čia *tu* keli pavojų sveikatai! – užklykė liesasis žmogelis.

– Nesąmonė! Grėsmė sveikatai yra *tavo* šiukšlės užpakaliniam kieme.

– Ten prekės mano parduotuvei.

– Ten pūvantis šlamštas, Pikeringai.

– O kaip tavo kambarys, Hamfri? Ten pilna kenkėjų ir dvokia! Žmonės turbūt ir čia užuodžia! – Jis iškėlė į snapą panašią nosį. – Taip! Taip! Dabar jau užuodžiu! Šlykštu!

Darkus pauostė, bet pajuto tik išmetamųjų dujų ir šiukšliadėžės smarvę.

Spaudos krautuvėlės šeimininkas ponas Patelis priėjo prie savo durų pažiūrėti, dėl ko kilo toks sąmyšis, ir pamatęs besiriejančius Pikeringą su Hamfri užvertė akis. Jų pažiūrėti sustojo ir pagyvenusi pora, o paskui perėjo į kitą gatvės pusę, kad su jais nesusidurtų.

– Pabuvus tavo kambarį vos penkias minutes man į plaukus prilindo vabalų, o seniūnija žino, koks tu apsileidęs, nes pranešiau jiems ir nusiunčiau tuos vabalus kaip įrodymą! – Pikeringas šaižiai nusižvengė.

– ČIA TU NEVALA! – užriaumėjo Hamfris drebančiu smakru. – Niekada neradau jokių vabalų *savo* plaukuose.

– Tu NETURI plaukų! – Pikeringui ant kaktos išsoko mėlynos gyslos.

– Manai, kad esi gudruolis, – pašiepė Hamfris pusbrolių. – Bet apsijuokei, nes ir aš parašiau seniūnijai ir pasiskundžiau

dėl tos šiukšlių krūvos kieme. – Jis patenkintas kriuktelėjo. –
Net nuotraukas nusiunčiau.

– Idiotas! – atrėžė Pikingas.

– Čia aš idiotas? – Hamfriui iš pasiutimo net galva kra-
tėsi.

– Taip! Pažiūrėk, ką pridirbai! – Pikingas mostelėjo
rankomis. – Mus iškeldina.

– Ką aš pridirbau? – Dičkis atkišo apatinius dantis. –
Mus iškeldina per tavo maniakišką šiukšlių rinkimą.

– Tai prekės mano antikvariatui. – Pikingas liesa ranka
parodė į užkaltą parduotuvę. – Šitą bėdą užtraukė milžiniška
purvo krūva tavo kambary.

– Antikvariatą? Tai jau ne, žiurke tu. Čia bus PYRAGŲ
parduotuvė. – Hamfris garsiai žiebė kumščiu į lentą, kuria
buvo užkaltas langas.

– ANTIKVARIATAS! – Pikingas ištiesė rankas ir prisi-
spaudė visu kūnu prie parduotuvės, tarsi norėtų ją apkabinti.

– PYRAGAI! – Hamfris griebė jį už liemens.

– ANTIKVARIATAS! – Pikingas stovėjo įsikibęs na-
gais.

– Pyragai, pyragai, PYRAGAI. Čia bus parduodami PY-
RAGAI!

– Tik per mano lavoną, Hamfri!

– O šitai, mano mielas Pikingai, labai nesunku suor-
ganizuoti.

Pikingas išsiraityė iš Hamfrio gniaužtų ir šmurkštelėjęs
jam po rankomis išbėgo į kelią. Storasis pusbrolis pasileido iš
paskos.

Sucypė automobilių ir autobusų stabdžiai, ir Darkus at-
šoko nuo šaligatvio krašto.

– PYRAGAI! – staugė Hamfris.

– ANTIKVIARIAAAAAATAS! – klykė Pikeringas, sukdamasis ratu ir puldamas Hamfrį.

Čiupęs jam už sprando, užšoko ant nugaros ir ėmė krumpliais vanoti veidą.

Pro raštais išpuošto automobilio langą išlindo kresnas jaunuolis ir suriko, kad jie trauktųsi iš kelio.

Hamfris sutrimitavo it dramblys ir pasipurtė stengdamasis išsivaduoti iš Pikeringo gniaužtų. Jam besipurtant iš kelnių kišenės iškrito milžiniškas juodas vabalas ir nutūpė gatvėje.

Darkus sumirksėjo ir pasilenkė geriau jo apžiūrėti. Tas vabalas atrodė žiauriai pavojingas – kaip nindzė. Iš jo galvos kyšojo baisus straublys, nagai aštrūs kaip tigrų, o šonuose du mažesni ragai. Darkus apsidairė. Regis, niekas nepastebėjo to nerealaus, artyn jo ropojančio vabzdžio. Ponas Patelis stovėjo savo krautuvėlės tarpdury sukryžiuavęs rankas ir piktai žvelgė į Hamfrį ir Pikeringą. Supykę vairuotojai pypsėjo, o skalbyklos klientai išbėgo į gatvę pažiūrėti muštynių. Tačiau vabalas ropojo link jo ramiai, lėtai ir užtikrintai, tarsi mažutis tankas.

Vabalui priartėjus Darkus pamatė, kad jis kone žiurkėno dydžio. Darkus norėjo priėti arčiau, bet vabalas atrodė toks neįtikėtinas, kad jam buvo baisoka. Kas žino, gal jis gali įkąsti ar įgelti – tas ragas atrodė labai aštrus.

Hamfris suriaumojo, ir Darkus, pakėlęs akis, pamatė, kaip jis griebia Pikeringui už kulkšnių, vis smarkiau ir smarkiau įsuka jį tarsi olimpinis kūjo metikas, sviedžia į šalikelėje stovinčio automobilio priekinį stiklą, ir jo signalizacija ima kaukti.

Pikeringas paklaikusiu žvilgsniu nuslydo variklio gaubtu ir nusirito ant asfalto, skaudžiai susitrenkdamas galvą.

Hamfris nusivalė rankas ir nužirgliojo atgal į butą, palikęs pusbrolių gulėti gatvėje be sąmonės. Visą tai stebėję žmonės puolė prie Pikeringo ir ėmė jį ridenti toliau nuo eismo, nutekamojo latako link.

Darkus pažvelgė žemyn. Didžiulis vabalas tupėjo jam po pat kojomis, ir jis pasilenkė paliesti jo rago galiuko net nesusimąstęs apie galimą pavojų. Tas galiukas buvo ištis aštrus.

– Nieko sau, koks tu! – pasakė jis ir susivokė, kad širdis daužosi it pašėlusi.

Darkus lyg pakerėtas stebėjo, kaip tas žvilgantis, tarsi aliejum išteptas vabalas užropoja ant šaligatvio. O ropojo jis fantastiškai. Darkus niekada nesusimąstė, kaip jis pats vaikšto – stačias, dviem kojomis, – ir paklausė savęs, koks būtų jausmas turėti šešias kojas ir judėti visai pažemiui. Vabalas slinko kilnodamas po tris kojas vienu metu – priekinę ir užpakalinę vienos pusės ir vidurinę kitos.

Priropojęs jo koją, vabalas ėmė lipti jam ant kulkšnies, ir atrodė, kad bando įsikibti į kelnes.

– Ei! Baik! – Darkus atšoko, nugriuvo atbulas ir ėmė kratyti koją, kad vabalas nukristų.

Tada vabalas nusileido ant šaligatvio ir sustingo, tarsi mąstyty. Darkus apstulbęs žiūrėjo, kaip jis pakelia kietus viršutinius sparnus ir išskleidžia antrus, pusiau peršviečiamus, rūdžių spalvos. Ir skrenda tiesiai į jį. Tas didžiulis vabalas nutūpė jam ant kelio ir nagais įsikibo į kelnes.

Darkus aiktelėjo ir vėl papurtė koją, alkūnėmis irdamasis šaligatviu, tačiau vabalas nepasidavė.

Prie šiukšliadėžės greta jo stovėjo kartoninė dėžė. Darkus čiupo ją, atsisėdo ir atbula ranka numušė vabalą tiesiai į ją. Susigėdęs apsidairė, ar niekas nepastebėjo, kaip jis raitosi

ant žemės, bet visi buvo susispietę aplink tą be sąmonės gulintį vyriškį kitoje gatvės pusėje ir tarėsi, ką su juo daryti.

Žvilgtelėjęs į dėžę, Darkus pamatė, kad vabalas guli ant nugaros ir pasiutusiai spardosi, bandydamas apsiversti ant kojų. Jis iškart pasijuto nesmagiai, kad jį nutrenkė. Įkišo ranką į dėžę ir apvertė vargšą padarėli.

– Atsiprašau. Tikiuosi, tavęs neužgavau, – tyliai pratarė Darkus. – Bet tu truputį mane išgąsdinai.

Vabalas nuropojo į dėžės kampą ir ėmė priekinėmis kojomis braižyti savo laikino kalėjimo sienas.

– Nusiramink, mažuti. Aš tau nieko nepadarysiu.

Tačiau vabalas ir toliau draskė sienas, taigi Darkus nusprendė jį paleisti. Jis pritūpė ir paguldė dėžę ant šono. Vabalas išskuodė iš dėžės, bet, užuot pabėgęs, užlipo Darkui ant rankos ir ramiai stovėdamas viltigai žvelgė į jį.

Darkui prireikė kelių akimirčių, kol suprato, jog jam visai nebaugu, kad vabalas tupi ant jo. Buvo kone malonu oda jausti švelnų jo kojelių brūžinimą. Tačiau jį nustebino vabalo svoris – Darkus manė, kad jis bus lengvas, o jos svoris buvo nemenkas, it akmenis. Darkus lėtai pakėlė ranką.

– Sveikas.

Žvelgdamas į vabalą iš apačios, jis aiškiai matė vabalo galvos bruožus. Jis atrodė kažkoks... draugiškas, bet Darkus nebūtų galėjęs pasakyti kodėl. Juodos apvalios akys žvilgėjo it mėlynės, o burna buvo pražiota, tarsi jis bandytų nusišypsoti. Nors iš viršaus vabalas atrodė juodut juodutėlis, apačioje jam tarp narelių žėlė rusvi plaukai. Buvo kone simpatiškas. O paskui Darkus susivokė: tai tas pats padaras, kuris nutūpė ant

dėdės Makso lango tądien, kai Darkus įsikraustė pas jį. Tos šešios kojos, ragas ir didumas – viskas atitiko.

– Tu man jau matytas, ar ne?

Vabalas ėmė ropoti pirmyn Darkaus ranka, tarsi norėtų atsakyti į jo klausimą.

– Ką čia darai? – susidomėjo Darkus.

Vabalas perėjo jam alkūnę ir patraukė link peties.

– Ei, kur čia lipi? – Darkus nusijuokė. Jam tas vabalas jau pradėjo patikti.

Žiūrėdamas tiesiai į priekį, vabalas sustingo Darkui ant peties lygiai toje vietoje, kur piratas pasitupdytų papūgą.

Darkus atsargiai atsistojo.

– Tu pats keisčiausias mano kada nors matytas vabalas! – pasakė.

– Ogi štaigi. Tik pažiūrėkit kas čia toks.

Darkus sustingo, o širdis jam nusirito į kulnus.

– Čia tas snarglys našlaitis, – šūktelejo Robis. – Ir šįkart nėra Dičkės, kuri jį apgintų.

Darkus atsisuko. Autobusų stotelėje stovėjo Danielius Douvis, o jam ties alkūne – Robis ir trys kiti berniukai, anksčiau buvę prie medžio. Kaip ten Virdžinija juos pavadino? Klonai. Visi spoksojo susimetę į kuprą ir sukišę rankas į kišenes. Pavadinimas „klonai“ jiems labai tiko – bet kad ir kaip jis juos būtų vadinęs, jie buvo kliūtis tarp jo ir durų į dėdės Makso butą.

– Ko jūs norit? – paklausė Darkus kur kas tvirčiau, nei jautėsi.

– Užsičiaupk. – Robis nusispjovė ant žemės Darkui prie kojų. – Tu nevertas Douviui batus laižyti, o kalbėtis tai jau tikrai. Tiesa sakant, jo, palaižyk jam batus.

Klonai kažką sumarmaliavo ir net sukriuksėjo iš smagumo.

Danielius Douvis atkišo vieną koją ir piktai išsišiepė.

– Jei tavo batai purvini, – Darkus pažvelgė Danieliui Douviui į akis, – paprašyk, kad Robis nuvalytų. Jis taip uoliai laižo tau subinę, tai ir batus gerai nulaižys.

Danielius Douvis suprunkštė iš pasiutimo ir pažvelgė į Robį, o tas atsiraitojo rankoves.

– Muštynės! Muštynės! – ėmė skanduoti klonai.

Žiūrint, kaip Robis straksi pirmyn atgal, Darkų net šaltis perliejo. Puikiai suprato, kad tuoj bus prikultas.

Robis prišoko prie Darkaus, pasirengęs muštis.

– Tuoj išbarškinsiu tau dantis, – rėžė jis.

Darkus prisimerkė ir iš paskutiniųjų stengėsi atrodyti abejingas, bet širdis smarkiai daužėsi, o delnai ėmė prakaituoti. Prie jo kabinėjamosi tikrai ne pirmą kartą, jis juk vienišius. Paprastai jam pavyksta pasitraukti, tačiau kartais tenka ir pasimušti, todėl jis moka apsiginti. Tačiau šiuo atveju tai nepadės – net jei įveiktų Robį, eilėje susiimti laukia dar keturi.

O Robis puolė jį net neperspėjęs.

Tam nepasiruošęs Darkus pakėlė kumščius, o Robis trenkėsi į jį, žiebdamas į pilvą. Darkui sulinko kojos, plaučiai neteko oro, ir jis susmuko. Nuvirto ant tos kartoninės dėžės ir priplojo ją prie šaligatvio. Gaudydamas orą tematė baltą „Bakster“ sriubos logotipą ant raudono jos šono. Skausmas raižė kūną, ir kai Robis sukaukė ir prišoko ketindamas spirti, jam pasidarė apmaudu, kad jis nėra labai stiprus.

Darkus prisitraukė kelius ir susirietė į kamuoliuką. Pamatė, kaip bato padas artėja prie jo šonkaulių ir įsitempė, bet, užuot pajutęs skausmą, kurio laukė, staiga išgirdo šnypštimą.

Jis pakėlė akis. Tas didžiulis juodas vabalas pakilo į viršų ir garsiai šnypšdamas, ko ne spjaudydamasis tarsi karališkoji kobra, šovė į Robį.

– Kas čia, po velnių? – Robis atšoko lyg elektros trenktas.

– O kaip tau atrodo? – Darkus atsiklaupęs greitai svarstė, ką pasakyti. – Čia mano vabalas.

– Man tai nepatinka! – šuktelėjo Danielius Douvis, neatplėšdamas akių nuo milžiniško šnypščiančio vabalo.

Robis nusvirduliavo prie klonų, ir visas penketas ėmė trauktis.

Vabalas ėmė sukti ratus priešais Darkų, plevendamas minkštaisiais sparnais taip tankiai, kad jų beveik nesimatė. Ir vėl šnypstelėjo lyg garo variklio vožtuvas.

– Pasitrauk! Nesiartink! – iš siaubo įsikibę vienas kito berniukai rėkė vabalui.

– Jūs čia vabalo išsigandot, ar ką? – nusijuokė Darkus, susiėmęs skaudantį pilvą, ir atsistojo.

Jis užčiuopė ant kaklo kabančius raktus nuo buto. Jei jam pavyktų perbėgti gatvę ir atidaryti raudonas duris, būtų saugus.

Vabalas staigiai šovė į būrelį paklaikusių berniukų, ir jo ragas prašvilpė jiems visai palei veidus.

Darkui net žandikaulis atkaro.

– Jis mane puola! – sužviogė vienas iš klonų pritūpdamas.

– Užsidenk akis! – šūktelėjo Darkus. – Nes jis... ėė... tau akis iškabins, – sumelavo jis. – Tokie vabalai vadinasi, ėė, akialupiai!

Vabalas it mažutis naikintuvas praūžė susigūžusiems berniukams virš galvų ir apsukęs ratą parskrido pas Darkų. Pajutęs, kaip vabalas vėl nutupia jam ant peties, jis labai pasistengė nuslėpti nuostabą ir džiaugsmą nuo priešais jį urzgiančių berniukų. Su tuo didingu vabalu ant peties jis jautėsi galingas. Šis jausmas jam buvo naujas ir malonus.

– Beprotis! – sušuko Danielius Douvis! – Sušiktas vabaliūzas!

– Nesiginčysiu. – Darkui jau darėsi smagu, ir jis nusišypojo. – Tačiau, supranti, mudu su akialupiu esame tikra komanda. Ir jei tik vėl prie manęs lįsi, sužinosime, kur gyvenai,

ir mano draugas vidury nakties įropos pro tavo pašto dėžutę ir išlups tau miegančiam akis.

– Mes tavęs nebijom, tarakono smarve, – šuktelėjo Robis iš už Danieliaus Douvio nugaros. – Bendrauji su visokiais šlykščiais šliužais vabalais, nes neturi draugų. Tu net pats panašus į vabalą – bjaurus vabalakis vargšelis.

Darkus pažvelgė sau į petį. Vabalas žiūrėjo į jį, judindamas mandibules. Darkus linktelėjo jam, tarsi suprastų, ką tas nori pasakyti.

– Taip, akialupy, tos Robio akys išties atrodo sultingos, – garsiai pasakė. – Tu teisus!

Berniukai apsisuko ir galvotrūkčiais dėjo į kojas.

– VABALIŪZAS! – dingdamas už kampo dar šuktelėjo Robis.

Darkus prunkstelėjo – tiek iš smagumo, tiek iš palengvėjimo – ir nususuko. Automobiliai jau vėl riedėjo įprastiniu srautu. Pikeringo nebebuvo, o savo drabužius skalbiantys žmonės grįžo į skalbyklos šilumą.

– Ačiū, – padėkojo Darkus vabalui. – Tik dėl tavęs aš negavau į galvą.

Jis atsargiai paglostė vabalo antsparnius. Jie buvo lygūs lygutėliai, kaip naujas plastikas. Glostydamas vabalą ir žvelgdamas jam į akis, Darkus pajuto kažkokį ryšį su juo, tarsi su artima siela.

Darkus papurtė galvą. Jis elgiasi keistai. Juk negali būti artima siela vabalui... ar gali?

Atsitūpęs jis padėjo vabalą ant suplotos dėžės nuo sriubos.

– Nagi, mažiau, dabar jau gali skristi namo.

Vabalas nepajudėjo.

– Kas yra? – Darkus jį stumtelėjo. – Skrisk.

Vabalas pažvelgė į jį.

– Nagi, greičiau, juk negaliu čia laukti, kol surasi kelią namo. – Darkus atsistojo. – Reikia ruošti namų darbus.

Vabalas pakilo ir vėl nutūpė Darkui ant peties.

– Kodėl taip elgiesi? – susiraukė Darkus. – Nori, kad parsineščiau tave namo?

Vabalas prasižiojo kaip ir anksčiau, tarsi bandytų jam nusišypsoti.

Darkus gūžtelėjo.

– Na, jei nešuos tave namo, reikia tau duoti vardą, juk negaliu tavęs vadinti akialupiu. – Jis pažvelgė į suspaustą dėžę po kojomis. – Baksteris visai neblogas vardas vabalui. Kaip manai, ar galime tave vadinti Baksteriu?

Vabalas palinkšėjo ragu. Darkus sumirksėjo, manydamas, kad jam vaidenasi.

– Turbūt tai reikia suprasti kaip sutikimą.

Vabalas plačiai nusišypsojo.

Darkus pajuto, kaip jam ant galvos užlašėjo lietaus lašas, ir ūmai susivokė, kad ponas Patelis stovi savo krautuvėlės tarpdury ir stebi, kaip jis šnekasi su vabalu. Tada jis nerangiai pamosavo jam, papurtė galvą ir perėjo į kitą gatvės pusę.

Gal jam galvoje pasimaišė. Tik pamanykit, jis šnekasi su vabalu. Negali būti, kad vabalas jį suprastų.